

O lásce a strachu

K (asi 50 let) – velmi živá, energická žena, vyučuje dramaťák

J (asi 16 let) - žákyně dramaťáku

S (asi 17 let) – bývalý žák dramaťáku, po dvou letech se vrátil ze Skotska

M (asi 16 let) – žákyně dramaťáku, kamarádka J

O (asi 37 let) – otec J

L (asi 36 let) – matka J

Další postavy: Ch1, Ch2, Ma, Ma2, Ba, Ba2

Mezi jednotlivými předěly mohou hrát kombinace instrumentálních verzí písní: Mein herz brennt-piano verze nebo Mutter (Rammstein).

Uprostřed stojí K a kolem ní M a J a jiné, nejasné postavy. Dělalí spolu cvičení – K vždycky zavolá: Výseč! (K předpaží obě ruce a podle toho, jak je od sebe roztahuje, nebo naopak přitahuje k sobě se musí ostatní vlézt do výseče, kterou ruce vymezují) Džusovač! Všichni zkříží ruce na prsa a začnou skákat, cílem každého je dostat se do středu, všichni skáčou a tisknou se na sebe) Koberec! (jeden po druhém se co nejrychleji naskládají na zem vedle sebe, tak aby ležel střídavě jeden na břicho a druhý na zádech. Bublina! (všichni se pevně chytí za ruce a roztáhnou kruh, který utvořili tak, že se mohou opřít a mírně se zaklonit. Lištičky! (Všichni padnou na zem a K mezi nimi chodí a říká: Já jsem teď vlk a hledám, jestli tady mezi vámi není ještě nějaká živá potvůrka...!(cílem všech je naprosto uvolnit tělo a K zkouší, jestli jsou dostatečně „mrtví“. Po chvíli, klidným hlasem, pomalu: Teď si lehněte na záda, zavřete oči, klidně oddychujte, představujte si, že dýcháte konečky prstů u nohou, a že se teď dech vylévá z nohou a teče jako voda celým vašim tělem. Teď je to písek a sype se zase zpátky a teď se do toho písku opřel vítr a snaží se ho odfouknout z vašeho těla, chce se dostat ven, ale najednou přestane foukat a všechen se vám usazuje v zádech, je těžký... A teď se začíná pomalu zase měnit ve vodu. A vy zhluboka dýcháte a voda se přelévá z hlavy a pomalu, pomalu teče směrem k nohám... Je to moře. Příliv, odliv, příliv, odliv... Pomalu ztišuje hlas. A teď se pomalu probouzejte, zkoušejte hýbat pomalu a opatrně celým tělem. Když se všichni postaví... Chodte, zaplňte prostor... Po chvíli vystupuje stranou S a začíná mluvit.

S: Tak teda; já jsem chtěl jít s Mirkem ven a on šel do nějakého dramaťáku.

K: No to je pěkné teda, k M a J: Tenhle ten přišel, já jsem kulila oči, byl celý v maskáčích, všude samé pistole a nože...

S: Já jsem si říkal, kde všichni jsou, když já jsem venku...

K: Chááá... To si se divil, co...?

S: ...potom mi kluci říkali, že prý jdou do nějakého dramáku, tak jsem šel s nima, že.

K: Jo, to si teda musel omrknout...

S: Šel jsem se podívat, a viděl jsem, že s tím nic neudělám.

K, M a S se smějí.

K: Když jsem ho viděla... ty jeho oči... Říkala jsem si, že není možné, aby ještě nepřišel.

S: Řekla jste mi: Přijď příště.

K: A tys přišel!

S: A já jsem přišel. *Směje se.* Bez nožů a maskáčů...

K: Hááá, to je krásné...!

M: A jaké je to ve Skotsku?

S: *smích.* Ve Skotsku nejsou pěkné holky.

M: Tak si se vrátil, protože se ti tam žádná nelíbila?

K: *smích* Jak je to možné? Vůbec žádná?

S: Ale ne, to ne... Jenom asi že pořád prší, tak ty hezké sedí doma...

Všichni se smějí.

K: Dobře...! Tak si ale nemyslete, že tady prokecáme celou hodinu.

Pěkně vztyk, rozdýchat, rozmluvit... Jdu vám natisknout nějaké texty. Rozcvičit, světýlko na hrudníku, třetí oko... *Odchází.*

M: Lovec vedle lovce loví jalovici u jalovce, lovec vedle lovce loví jalovici u jalovce, lovec vedle lovce...

S: Rozprostovlasatila-li se dcera krále Nabuchodonozora, či nerozprostovlasatila-li se dcera krále Nabuchodonozora...

J: Zalyžařivší si lyžař potkal nezalyžařivší si lyžařku, zalyžařivší si lyžař...

M: Vlky, plky, vlky, plky,...

M+S+J: stojí v kruhu, skáčou: Hop, hop, hop, byl jeden strop, na tom stropě byla díra pro velkého netopýra, veliká jak hrob, hop, hop, hop.

J stoupá na malé jeviště, recituje:

Třepotá se uvnitř cosi,

šeptá

buší

na stěny
z papíru
křehkého,
trhá je
a hřeje to,
když vlévá se Ti
do úsměvů
a díků
a přání,
které nechtějí
slyšet,
ale vidět
skrze dvě jiskry
ve Tvém nitru...
Sviťme!
Dýchej...
...záříme...

Přichází K: Dobře. Podává všem hromadu papírů: Podívejte se na tohle, zkuste o něčem z toho popřemýšlet. Co byste rádi dělali? Přehlídka se blíží a ještě nic není pořádně udělané...

Báseň, J:

Kam se vracíš domů...?

Do jámy lvové.

Odpadky, myčka

Otázky

-toť úkoly snové,

žáby v dřezu

zakvačí.

Jak vysvětlit,

které

vysvětlení

dát

o tom co chceš

jak chceš je

mít rád,

jak uděláš to

jak?

Kvaky, kvaky, kvak.

-budou někdy jinačí?

Žáby

v dřezu

posvačí.

Tak žerte

se tu

směle.

Já jdu rovnou do

postele.

J sedí na posteli. Ze zadu jde slyšet křik – mužský a ženský hlas: „Ale! Protože se nikdy o nic nestaráš a je ti absolutně jedno!“ „Jo, mě je to jedno...!?“ „Jo, je ti to jedno! Ty se vždycky začneš starat, až odejde!“ „Víš co...!“ „No, to bude nejlepší, když půjdeš.“ Do místnosti se vrátí O.

O: Vysvětli mi, prosím tě, proč jsi mi neřekla, že si šla dneska zase na dramák nacvičovat nějaké představení?

J: *Vyděšený pohled, mlčí.*

O: Můžeš mi říct, proč jsi mi to zase laskavě neráčila oznámit?

J: *nadechne se, zůstane sedět, mlčí...*

O: Proč to může máma vědět měsíc předem a já zase nic nevím? Jak dlouho už jsi o tom věděla?

J: Asi měsíc...

O: Tak víš co? Příště nikam nepůjdeš! *Za chvíli se vrátí.*

O: A to je fakt dobré! Že já jsem zase ten nejhorší... *Odejde. Zezadu je slyšet křik O a L. Za chvíli se vynoří O, má na sobě riflovou bundu.*

O: *Sarkasticky se usměje:* A víš co je na tom nejlepší? Hádáme se s mámou zase jenom kvůli tobě! *Práskne vchodovými dveřmi.*

J, M a S jsou, všichni obejmou K- rozloučí se, ta odchází. M odchází, s J se obejmou. J už je na odchodu, když před ní stojí S. Neváhá moc dlouho a taky ho obejmě.

S: Já si tě pamatuju.

J: Já tebe taky.

S: Dívali jsme se na sebe.

J: Já jsem se dívala.

S: A já jsem nevěděl, co mám dělat.

J: Řekl jsi mi: „Nečum.“

S: To už je dávno...

J: Bylo to strašně hnusné...

S: Byl jsem malej a blbej...

J: Mně si se líbil.

S: Nikdy před tím se na mě holka takhle nedívala.

J: Řekl jsi mi pokaždé: „Nečum“. To bylo strašné.

S: Báł jsem se.

J: *smích:* Čeho?

S: Že to nebudu umět.

J: Dívat se na mně?

S: Být s holkou...

J: Byl jsi ještě děcko.

S: Přestala jsi se mnou mluvit.

J: Lekla jsem se, chtěla jsem jenom...

S: První holka, co...

J: ...být kamarádka.

S: ...jsem se jí líbil.

J: Přestala jsem s tebou mluvit,...

S: Už si se na mě nikdy nepodívala.

J: ...abych tě neotravovala.

S: Já jsem se díval.

J: Nechala jsem to raději tak.

S: Díval jsem se často.

J: Já vím.

S: Jsi úplně jiná, než jsem si myslel.

J: Jaká?

S: Jiná.

J: Jak to...

S: ...že jsem si s tebou nepovídal?

J: Dřív jsem chtěla...

S: ...zajít ven. To bychom mohli.

J: Sami?

S: Zítřka.

J jede vlakem, usíná.

Přisedá si k ní O(O – asi 27 let, J – asi 5) nese kyblík s cukrovou vatou.

O: Celý den jsi měla na starost jen ten kyblík... Tvoje vina, nestarala ses, už ho nedostaneš.

J: *natáhne se pro něj.*

O: Sáhni na něho a zpřerážím ti ty ruce!

J: Chmm...! *Zoufale se dívá střídavě na O a na kyblík.* Po chvíli po něm začne znovu pomalu natahovat ruku.

O: Ještě jednou a vyhazuju ho do koše.

J: Tati! *Ryhle popadne kyblík, vytrhne mu ho a přitiskne k sobě.*

O: Zkusíš ho otevřít a vyhodím ti ho z okna...!

J: *Chvíli přemýšlí, rozhlíží se kolem. Potichu, s očima stočenýma ke kyblíku:* A kde je to okno, ha? *Sále přikrčená, podívá se na O, nahlas, pomalu:* A KDE JE TO OKNO?

O: *Odvrací hlavu ven z okna, dívá se na ubíhající krajinu.*

J: *Chvíli ho kradmo sleduje a začne pomaličku otevírat víko kyblíku.*

O: *Stále odvrácený k oknu: Nesahej na ten kyblík!*

J: *A ty jako nemáš chuť...?*

O: *Odfrkne si.*

J: *Přesedne si vedle něho a odfrkne si stejným způsobem.*

O: *Zavrtí hlavou.*

J: *Zavrtí hlavou, začne se usmívat.*

O: *Zamračí se ještě víc a znovu odvrátí hlavu k oknu.*

J: *Sedne si z druhé strany O, klekne si, přivře oči a je otočená čelem k němu, tak aby se dívali sobě z očí do očí. Usmívá se.*

O: *Co to máš na té bradě?*

J: *Co...?*

O: *Utři si to.*

J: *Sedne si a začne si mnout bradu.*

O: *Co to máš na tom tričku?*

J: *Podívá se. To mamka vypere...*

O: *Jo mamka vypere! Mamka ti nic nevypere... Dostaneš kýbl a vypereš to pěkně v rukách.*

J: *Honem bere kyblík a otevírá ho. Chceš?*

O: *Nechci, zavři to.*

J: *Strčí mu ho přímo pod nos. Snaží se ho napodobit: Co to máš na té bradě?*

O: *Vezme jí kyblík. Sedni si a sed'. Vstává.*

J: *Kam jdeš?*

O: *Pryč.*

J: *Kam jdeš, tati?*

O: *Pryč.*

J: *Tati?*

O: *Co je?*

J: Kam pryč?

O: Pryč.

J: Proč?

O: *nic*

J: Tati...? Tati!

O: Co je?

J: *Natahuje k pláči. Proooč...?*

J se probouzí. Vedle ní přes uličku sedí dvě asi sedmdesátileté dámy.

Ba1: Ty, prosím tě, co jsi mi to zase všechno donesla, nemáš peníze a zase si mi toho tolik donesla.

Ba2: Ty víš, že tě mám ráda. Tak jsem ti zase donesla.

Ba1: No to já tě mám taky ráda.

Ba2: Vždyť já vím, že ty máš ráda tu s mlíkem.

Ba1: Jo, já mám ráda tu s mlíkem.

Ba2: A ještě s těma oříškama tam byla a s různýma náplněma. Všechny jsou dobrý.

Ba1: No ty jsou... Ty jsou vynikající. Ty jsou vynikající a drahý.

Pauza.

Ba1: Takže já ti zase okurky dám, zavařený okurky ti dám a fazolky...

Ba2: Jo, ty jsou dobrý...

Ba1: ...a omáčku si zase uděláš...

Ba2: ...a tu omáčku si udělám s fazolkama...

Ba1: ...a všecko co zase budu mít, tak ti dám...

Ba2: ...,omáčku s fazolkama.

Ba1: Jo, a s rajčatama, ty tam taky dávám.

Ba2: S rajčatama...

Ba1: A ještě tam trochu vody dáš a pepře...

Ba2: No děkuju, ty jsi tak hodná...

Zkušební sál, na levé straně kupa žíněnek, na pravé koutek sloužící jako šatna, kde stojí J a S.

S: Ukaž bicák...

J: *Vyhrne si rukáv, zkouší zatnout.* Hmm, nic no...

S: No jo, *ucechtne se*, ale tobě by svalnaté ruce neslušely.

J: Ne? Proč?

S: Nehodily by se ti k ramenům.

J: Co mám s rameny?

S: Jsou takové... ...ženské...

J: Aha. To je teda dobré. No, pořád lepší mít ženské, než nemít žádné. *Smích.*

S: Já náhodou mám ramena!

J: Jojo, jako štika.

Chvilí ticho.

J: To vždycky Věrka chtěla měřit, kdo má větší bicák...

S: Proč?

J: To já nevím. Praly jsme se spolu.

S: A kdo vyhrál?

J: Já.

S: Tak na co jí byl ten bicák?

J: Na nic... Asi že mám ta ramena. Lepší mít ženská, než žádná... *Štouchá do S.*

S: Nech už toho jo? Že já ti vždycky tak dokonale nahraju. *Vezme ji oběma rukama a žuchne s ní na žíněнку.* A na co ti teď byla ta ramena?

J: Nevím.

S: Asi že jsem ten kluk.

J: Asi... A taky že už to je dávno. *Zůstává ležet, směje se.*

S: *Začne se smát taky, pak zvažní, dívá se na J, po chvíli, s pohledem na J:* Hmm... Máš strach?

J: Ne. *Chvilí přemýšlí.* Z čeho?

S: Z ničeho. *Vstává. Bere J za ruce.*

J: *Chvilku leží, pak se S chytá a vstává taky.*

S: Ale stejně tě miluju.

J stojí před vchodovými dveřmi, dívá se na hodinky... Vzdychá, přešlapuje.

J: *Zkouší si sama pro sebe: Šly špatně...?*

Vytáhne mobil, podívá se na hodinky, znovu na mobil.

J: *Jak asi mohly jít špatně?! Ne. Kruci! Zhluboka se nadechne, odemyká. Klíč jde hodně slyšet, otevírající se dveře silně zaskřípou. Do chodby vejde O v riflové bundě, skoro neznatelně se na moment zastaví, ale hned rychle vyrazí směrem k J, nahne se těsně kolem J, aby zavřel dveře, zabouchne je, J se lekne a skrčí.*

O: *Řekni mi kolik je hodin...!?*

J: *začíná brečet, pomalu vyhrnuje rukáv a dívá se na hodinky: 19:12.*

O: *V kolik jsi měla být doma?*

J: *Brečí. V sedm...*

O napřáhne ruku k facce. Proč jsi nepřišla v sedm?

J: *Já jsem zapoměla, že už je tolik... Brečí.*

O: *Tak příště už nezapomeneš. Zítra nikam nepůjdeš. Budeš doma, uklízet. Nahne se těsně kolem ní, aby si otevřel dveře.*

J: *Přestane brečet, rychle, potichu, vyděšeně: Já ale zítra musím pryč.*

O: *Mě to nezajímá. Nepůjdeš nikam!*

J: *Já jsem to slíbila, oni na mně spoléhají.*

O: *Nikam nepůjdeš!*

J panikaří...

J: *Tati...*

O: *A že si mi o tom zase nic neřekla, to si spolu ještě vyřídíme...! Zabouchne za sebou vchodové dveře.*

J: *vyděšeně utíká: Mami...? Mamko...!*

J se zastaví u zkoprněle sedící L.

J: *Zůstala jsem déle na zkoušce.*

L mlčí.

J: Pořád to není dodělané. A pak jsem si povídala s tím klukem. Nemohla jsem jen tak odejít...
Posloucháš?

L: Proč?

J: Co?

L: Proč si nemohla odejít?

J: Protože se mi líbí.

L: Proč spolu nemluvíte?

J: S tátou? Poslouchal by mě?

L: Posloucháš ty jeho?

J: Nemluvím s ním.

L: Proč?

J: On se mnou taky nemluví.

L: Vy dva spolu vůbec nemluvíte. A on se pak hádá se mnou...

J: Tak ses mě mohla zastat.

L: Já to ale nechci pořád řešit. Už mě to nebaví.

J: Vždycky ses mě zastávala a najednou chceš od toho pryč?

L: Musíte spolu mluvit.

J: Nevím jak.

L: Ví o tom klukovi?

J: Ne.

L: Zase si mu o ničem neřekla.

J: Nemůžu.

L: Musíš.

Zároveň: J: Nemůžu mu nic říkat.+ L: Musíš mu všechno říkat.

J: Vždyť by se akorát naštvál.

L: Ví, kde jsi byla? Ví, proč jsi tam byla?

Možná zároveň, možná taky ne: L: Proč já to můžu vědět a on ne. + J: Proč ty to můžeš pochopit a on ne?

J: Nepochopil by to... Jak mu to mám vysvětlit? Neumím to! Umí jenom zakazovat.

L: Nemluvíš s ním. ... všechno mu říkáš na poslední chvíli.

J: Já nevím, jak mu to mám říct.

L: Ví, že musíš zítra pryč? Zase si mu to neřekla.

J: Řekla. Teď. Nepustí mě. *Pláč.*

L: Na poslední chvíli.

J: Co mám dělat...?

L: Neumíš to s ním.

J: Neumím to.

L: Neumíte to oba dva.

J se pomalu odšourá do pokoje, lehne si, pak si znovu sedne, vezme do rukou mobil, pak ho zase položí, recituje:

V domě

kde nic nefunguje

ani pláč,

ani smích,

ani internet,

nemůžeš jíst,

spát,

surfovat,

číst

co ti posílá

ten nejbližší

ze všech,

co je stejně

nejdál od tebe,

ani počítat

s pomocí
a tak
snažíš se
chytit větví
stromů, které
na tebe
se soucitem
hledí z oken
-jen ty chtějí
vědět.
A skutečně,
už jdou
na pomoc...
Tak vykroč
a pevně se chyt'...

J usíná . Najednou zavržou vchodové dveře. Dlouho se v nich nikdo neobjevuje, do chodby nakoukne a vzápětí vlezl L. Ve dveřích se objeví opilý O.L se jej snaží zadržet, ale ten se dere směrem k J... Tma.

1-3 – Hlasy. J spí. Nejspíš jde o sen.

1: Když se maluješ, chceš svádět kluky!

2: Lakuješ si nehty a tím svádíš kluky!

3: Jsi pořád někde pryč a tak se flákáš!

1: Díváš se na mě pořád jen tím blbým nechápavým pohledem, nic neřekneš, děláš to schválně!

2: Chceš mě naštvat. Směješ se mi! Vysmíváš se mi! Vzdoruješ!

3: Ty neposloucháš, co ti říkám, myslíš pořád jenom na blbosti! Myslíš pořád jenom sama na sebe!

1: Nejsi skoro doma, kašleš na nás, jsi sobec!

2: Normálně se neučeš, vypadáš jako Viktorka od splavu!

3: Proč musíš pořád někam chodit?! Aby ses z toho nezbláznila! Aby ses nám z toho nezapálila!
Takhle ale opravdový život nefunguje!

1: Jsi ještě malá a blbá! Začni se konečně chovat normálně!

J procitá. Na židli u postele sedí O. Sen, nebo skutečnost – nejasné. J sama neví, jestli se jí i tohle zdá, nebo je O opravdu u ní v pokoji.

Bojím se. Bojím se, že nebudeš umět žít. Že skončíš jako povaleč. A bez peněz a budeš se flákat. Mám takové kamarády. Jeden zůstal někde na Jamajce. Taky vždycky říkal, jak je hrozně šťastný a že život není o penězích. Tihle lidé jsou „hrozně šťastní“. Všichni mají v jedné ruce bong, v druhé flašku a jsou strašně v pohodě. Chvilí žil někde na farmě a pak zase neměl kde bydlet, tak cestoval. A zase pracoval na farmě a za to, že tam sem tam něco udělal, dostal najíst a mohl tam spát. Pěkný život! Úplně pohodička! Jen se tak koukat, kde co vychlastat, vyhulit, s kým se vyspat. Po světě má už asi 15 dětí. O kterých teda ví... Tady doma to už určitě dobrých třicet, čtyřicet let neviděl. Nemá občanku, nemá doklady. Nemá, za co by se vrátil zpátky. Mám spoustu takových kamarádů. Chodili se mnou do školy. Tihle lidé jsou „hrozně šťastní“, ale přitom vypadají jako bezdomovci.

2: My tady ale hippíka pěstovat nebudem!

3: Budeš se nás pořád na všechno ptát!

1: Budeš oznamovat kdy, kde a S KÝM chodíš.

2: Říkat, kdy se vrátíš! Pravidelně nám volat.

3: Dokud bydlíš pod naší střechou, budeš dělat, co já ti řeknu. Budeš poslouchat!

S s J stojí před vchodovými dveřmi v objetí. Jen se objímají, sem tam se na sebe podívají a zase dají hlavy každý na opačnou stranu.

J: Jak dlouho už se loučíme?

S: Je půl šesté.

J: Cože?! Už hodinu?! Máme posledních deset minut. Nestihli jsme nic. Chtěli jsme se jít projít a možná plavat...

S: Nemám peníze na bazén.

J: Půjde nějaký soused a bude to trapné.

Za dveřmi je slyšet hlas O, J se najednou lekne a prudce se od S odtrhne. Hlas O utichá.

S: Tak půjdeme jinam?

J: Kde?

S: Můžeme jít ven?

J: Kam ven?

S: Někam?

J: Nemáš peníze.

S: Taky nemáš peníze.

Za dveřmi je znovu slyšet hlas O. J se znovu lekne, odtrhne se od S a snaží se dělat jako že nic.

J: Je pozdě.

S: Tak se půjdeme projít příště?

J: Bude tam zima.

S: To je na nic.

J: A nemohli bychom jít k vám?

S: Všichni jsou doma.

J: Tak já už půjdu...

S: Tak... počkej... *Zadívá se na ni a chce jí dát pusku. Najednou se otevřou dveře, ve kterých stojí O.*

O: Abyste se nesežrali! *Za O přichází L.*

L: Neřvi...!

J: Ahoj...

S: Nashledanou... *Rychlým krokem odchází ani se neohlédne.*

O: A ráčila bys taky někdy přijít domů?

L: Uklidni se prosím tě, a nekřič tady u těch otevřených dveří...!

O: Příště se půjdete slintat jinam!

J mlčí a dívá se za S.

L: Venku je zima.

O: Ať tě ani nenapadne ho přitáhnout domů! Najdu ho tady a poletí ze schodů.

J: Šli bychom si někde sednout, ale nemám peníze.

O: Jooo, sednout! Na kroužku jste spolu dost. Co vám to nestačí? Stejně chodíš pořád pozdě.

L: Na kroužku na sebe přece vůbec nemají čas.

O: A na co by potřebovali mít čas? Na slintání?!

J: To mi nemůže dát pusku?

O: Na to vaše „chození“ máte času dost. Co si o sobě vůbec myslíte?! Slintat se mi tady přede dveřma...!

L: Oni tam nebyli celou dobu. Vždyť byli venku.

J: Šli jsme se projít, ale je tam hrozná zima.

O: Dobře vám tak! Pořád se jenom cumláte, ke všemu na tom mraze a pak chodíš domů s opary. Prosím! Dál se cumlejte.

L: Chtějí být spolu.

O: Ať si jsou... Ale ještě jednou mi přijď s tou věcí na hubě a přerazím vás oba dva. Ještě jednou! *Odchází.*

L: *Volá za O:* Ty ale počkej...! Kam by podle tebe měli jít...?!

O: Nech toho, mě to nezajímá...

L: No nenechám toho, až mi řekneš, kam by podle tebe měli jít...

J: *K L:* To vůbec nemá cenu...

L: *šeptem:* To takhle nemůžete...!

J: *šeptem:* Já vím...

L: Stát tady přede dveřmi! Co si myslíte, kruci...!

J: Tak mi pomoz...! Prosím...

L: *Odchází za O:* Poslouchej ale...!

O: Nebudu tady poslouchat ty vaše výmysly. Co si myslíte?!

L: Já ale po tobě chci, abys navrhnul nějaké řešení.

O: Já jí nebudu dávat žádné peníze, aby si spolu chodili sednout! On je kluk, tak ať ji pozve.

L: A nevíš za co? On snad vydělává? Vždyť jsou to ještě děcka!

O: No právě! Děcka si nemají co chodit někam sednout!

L přichází zpátky za J: Tak...

Jdou vedle sebe matka a chlapec se sluchátky v uších. Nedívají se na sebe. Jsou od sebe velmi daleko, po celou dobu rozhovoru se od sebe vzdalují.

Ma: Dej mi ten mobil. Někdo mi bude volat, ani nebudu vědět.

Chl: Ale já to vím.

Ma: Dej mi ten telefon!

Chl: ALE JÁ VÍM!

Ma: Vybiješ mi mobil!!!

Ch1: ...ale já VÍÍÍM!

Ma: DEJ MI TEN MOBIL!

Jdou spolu jiná matka a jiný chlapec. Matka jej vede za ruku.

Ma2: Ty máš tak zničené ty prsty na ruce, že se divím, že ti tam ještě drží.

Ch12 jí se smíchem vytrhne ruku, začne si prohlížet prsty, chvíli jde a zakopne.

Ma2 vzdychne, chytne Ch12 za ruce, postaví ho na nohy, začne mu čistit kalhoty, uvidí jeho boty.

Ma2: Mám pocit, že ti jenom kupuju boty. Nedělám nic jiného...

Ch12: *Jen tak sám pro sebe:* Tak potřebuju nějaké nerozbitné.

Ma2 se na chvíli zamyslí, nepřítomně se zadívá před sebe. Ch12 se podívá na ni, pak taky před sebe.

Ma2: *pomalů:* A nebo z pneumatik...

Ch12: *opatrně:* Co?

Ma2: No... V Africe nosí boty z pneumatik. Stoupnou si na to a vyřežou si botu přesně na míru. *Pro sebe:* Taky dobré... *Prohlídne si vlastní botu.*

Ch12: Mami, a kdybych měl ty boty, to bych v nich mohl taky skákat...?

Ma2: *zamyšleně:* Jako klokan...

Ch12: Klokani jsou v Austrálii...

Ma2 se zarazí, Ch12 se směje, chytne ji za ruku a táhne pryč.

J celou dobu sleduje lidi ze strany, teď si stoupne doprostřed mezi ně a spustí:

chcípla jedna

mrtvola

šlo to rychle

docela

aby hůře viděla

spustila si

vlasý

tak to bylo

asi

byla jedna
mrtvola
byla mrtvá
asi
a ještě dříve
umřela než
spustila si
vlasy

byla jedna
mrtvola
měla dlouhé
vlasy
ty ještě dříve
spustila
než umřela
asi

šlo to rychle
docela
spustila si vlasy
aby rychle umřela
a byla
mrtvá
asi
zabila i vlasy

aby tahle mrtvola

asi

hůře viděla

chcípla rychle

docela

a pak

mrtvá

spustila

?vlasy?

tak tahle

mrtvola

viděla

docela

dobře

byla jedna

docela

spustila si vlasy

do čela

aby se už na to

nemusela dívat!

S a J jsou spolu v peřinách ve spodním prádle, S leží na břichu, J na něm sedí a přejíždí mu rukama po zádech.

J: Těda, co to tady máš za nájemníka.

S: Jauajs!

J: Nehýbej se!

S: Nne! Nech toho, tak tam už tě fakt nepustím.

J: *Snází se S přichytit všemi možnými způsoby.* Ha! Kdyby ti měl každý z nich dávat nájemné, jsi už dávno pěkně v balíku.

S: No, to je hezké, ale mě to vážně bolí!

J: *soustředěně a zřetelně ...miliardář...!*

S: Tak díky!

J: Chúú. U-už! No, no... *S celou dobu syčí a napíná se, třeští oči.*

Kruci! Dej tu ruku okamžitě pryč!

S: Já už nechci, já vím, že se bavíš, ale mě to nebaví.

J: To ale nemůžeš udělat, když už jsem ho načala! Já už ti ho tam nemůžu nechat. Dělej! Dej je dolů!!!

S: Nee, pomoc! *Pomalu to vzdává.*

J: Sakra! Ještě se pohni a...

S: ÚÚÚ...!

J: Jojojojojo...! *Strčí mu výsledek pod nos.* Koukej, co je to za zmetka! Spíš co to bylo...

S: No... *znechuceně se odtáhne, pak přece jen oddálí hlavu a podívá se, se zájmem:* Uau! Hm, hezký...

J: Vidíš, jak jsi rád. *Sleze z něj, sedá si vedle, utírá si ruce do ubrousku.*

S: Děkuju. Ty jsi tak šikovná.

J: Nejsem.

S: Já vím, tebe to vyloženě baví... *Rychle ji převrátí na břicho a chytne za zadek.* No, co tu máme, hmmm, to ti tady ale nesmíme nechat.

J: Nenene!!!! Nech toho, bolí to!!! Auuu! Já omdlím!!!

S ji pustí.

J: Prosím...!

S: Tak dobře. Miluju tě.

J: Já tebe taky.

Hraje televize. O sleduje televizi, pije kávu. Přichází J, zavržou vchodové dveře.

O: To jsi ty...? *Ticho.*

J zajde kdesi, kde tušíme její pokoj. Cestou si svléká bundu, batoh, možná boty. Rychle se vrací a přechází do obýváku. Postaví se vedle televize – naproti O.

J: Ahoj.

O: Proč mi jako nedopovídáš, když se tě ptám, jestli jsi to ty?!

J: Já nevím. *Je ticho, O sleduje televizi.* Tak jsem si nejdřív chtěla dát do pokoje věci, svlíknout se a pak ti přijít říct; čau.

O: A to jsi mi prostě nemohla říct čau hned? A pak to jít všechno udělat?

J: Nevím, jeida, vždyť je to jedno.

O: Tak mi příště hned odpovídej, je ti to jasné?

Ticho.

J: Podívá se zboku na televizi, pak na O. Rychle přejde ke křeslu, sedne si strnule do něj a upírá oči na televizi. A jak se máš?

O: Sedím doma a dívám se na televizi.

J: A co jsi dneska dělal?

O: Byl jsem v práci.

J: Jo aha, ty jsi dneska pracoval...

O: *ticho*

J: Mamka je taky v práci?

O: *Chvíli sleduje televizi; Jo.*

J: Aha... *Chvíli ticho.* A přijde dneska normálně?

O: Jo, proč? *Podívá se na J.* Co po ní potřebuješ?

J: Nic.

O: Tak proč ses ptala, kdy přijde?

J: Tak mě to zajímalo...

O: Neříkej, co potřebuješ?!

J: *Je zticha.*

O: Já čekám...

J: Fakt nic...!

O: Řekni mi, co po ní potřebuješ...!

J: Já nic nechci, jen se prostě zeptat...!

Chvilí ticho.

J: *podívá se na O, narovná se, nadechne se, O se více napřímí, ale nepodívá se na J, stále upírá oči na televizi.* Piješ kávu, jo?

O: No, jo.

J: Dobře... Asi si udělám taky. *Honem vystřelí z křesla.*

J dojde pouze na úroveň televize, když;

O: Kterou kávu už máš dneska?

J: *pomalů se otočí:* Jak jako?

O: Ty jsi dneska ještě neměla?

J: Jo, měla...

O: Tak jak to, že piješ druhou?

J: Nevím, mám chuť... ...si dát taky kávu.

O: Dvě kávy pít nebudeš. To nepotřebuješ, nejsme u blbých.

J: Jak u blbých...?

O: Nepotřebuješ ji pít. Proč by sis měla zvykat na kávu?

J: Nevím. Mám kávu ráda...

O: No, na to si ale nezvykej.

J: Takže můžu...?

O: *Chvilí sedí zticha a sleduje televizi. Pak se mírně natočí na J:* Ne!

Je slyšet televizní reportáž o žebříčku kvality potravin. J chystá jakési jednohubky a střídavě se zaposlouchává do reportáže, která běží vedle v místnosti ze zapnuté televize. Najednou se zamyslí a hned na to začne rychle zkoumat všechny obaly potravin. Najednou se z televize ozve reportáž o tom, jak syn ubodal svého otce. J přestává kontrolovat obaly a zůstává zamyšlená dokud nedochystá poslední jednohubku a zamyšleně si sedne za stůl. Přichází S. J se vzpamatuje.

S: Ty už to máš hotové? *Podívá se po stole.* Dala's tam tatarku?

J: *vyjeveně s očima upřenými na S:* Ne...!

S: Tak já ještě zajdu...

J: *naštvaně*: Proč?!

S: Dobře, tak ne... *Sedne si ke stolu. Vezme do ruky jednu jednohubku.*

J: *Podívá se na něj, znovu klidně*: Tak co?

S: *Prohlédne si tázavě jednohubku. Je to takové suché... Teprve teď ji dává do pusy a zamyšleně žvýká.*

J: *Zklesle sleduje střídavě svoji jednohubku a S.* Aha...

S: Chtělo by to, něco...

J: *Naštve se*: Já se vsadím, že vím, co tomu chybí!

S: *opatrně*: Co?

J beze slova odejde, mezi tím je znovu slyšet reportáž o ubodaném otci a zmiňují se nějaké další případy z předchozích let. J přináší na stůl tatarku. Sedne si, a jí své jednohubky, kouká se před sebe do prázdna.

S se rychle sáhne po tatarce a začne si ji mazat na jednohubky.

Dříve než si strčí S jednohubku do pusy, J promluví.

J: Prosím, řekni mi, že svět není definitivně v prdeli?

S: *Vyděšeně se podívá na J, pak na jednohubku, položí ji na stůl.* Proč? Protože si do všeho dávám tatarku?

Vášnivá kuchyňská

Ted' koření,

solí sebe

pepřem

kření se křenem

on ted' poklicí

jako gongem

on ted' lžičkou

jako paličkou

maličkou

hlavu

hlavu salátovou

do hrnce zavře
svůj květák
už tančí
na plotně
ječí
čí je
petržel
už není
žel
pro svou lásku
v hrnci uvařen
upečen zaživa
pro svůj sen
připálen...

Zkušební sál. Vběhne M a za ní jde pomalu J.

J: Co myslíš?

M: Já mám z toho dobrý pocit. Ty ne?

J: Já nevím... Asi dobrí. Tak... *Dovnitř vtrhne K.*

K: VŠECHNO ŠPATNĚ! Já to ne-chá-pu! Úplně špatně! Nemělo to tu správnou energii! Špatná energie, žádná energie! Musím si jít zakouřit...! *Rychle odejde na druhou stranu. J se přitiskne zády ke stěně.*

M: Co děláš?

J: Mně je blbě.

M: Ale mně to nepřipadalo tak hrozné... Měla jsem z toho dobrý pocit. Ty ne?

J: E...

M: Co to děláš?

J: *Opřena o stěnu, zavřené oči.* Je mi blbě...

M: Pojd' se převlíknout.

J: Ne.

M: Pojd', půjdeme se teď převlíknout...

J: Myslím, že je čas, abych si sedla.

M: Hééj! *Chvilí u ní postává.* ...si sedneš potom, teď se převlíkneme...!

J: Řekla jsem ti, že nejdu, tak čemu nerozumíš?! To musím pořád všude chodit s tebou jako ocas?

M: Ne! *Urazí se, odchází.*

J: Bože...

J Chvilí sedí sama opřená čelem o klavír. Slyší kroky, zvedá hlavu. Vidí M, vstává.

J: To je přece úplně nesmysl! Jaké špatně? Proč špatně? Co jsme udělaly?

M: *Nepřítomný pohled.* Nevím.

J: Vždyť jsem si připadala úplně v pořádku, správně, ty ne?

M: *Podívá se zoufale přímo na J.* Nevím!

J: *Znovu si sedá na židli, nespouští z M oči.*

M: *Podívá se do prázdna, chvíli přemýšlí.* ...a co když je to v nás?

J: *Chvilí se zamyslí.* To by se projevilo už dávno.

K: *Vejde, chvíli se na obě dívá.* Holky... Nechme to už. To už je teď stejně jedno. Netvařte se tak. To je... Rozmyslí se a větu nedokončí. Ale nechme už to tak. Hlavně, že jste si to užily. Nezapomeňte, že buď je láska, nebo strach. Nic mezi tím. Nemáte ze mě strach, že ne?

J: Ne.

M: Jak to?

J: Co?

K: Co, jak to?

M: Je jenom láska, nebo strach?

K: Co máš rád, z toho nemůžeš mít strach. A z čeho máš strach, to nemůžeš mít rád. Je to tak?

J: Jo... ...jo, je to tak...

M: *Chvilí přemýšlí.* Aha, asi jo...

K: Tak dobrou noc holky, uvidíme se zítra... Čau...

J+M: Nashledanou... *K odchází druhými dveřmi.*

J: To bylo úžasné.

M: Co?

J: Nic. Asi už bych měla jít. Ahoj...!

M: Měj se...

Do sálu vtrhne S.

S: Bylo to dobré!

J: Nebylo to dobře.

S: Jak to?

J: Nemělo to tu správnou energii...

S: Někdo něco říkal?

J: Jo, říkal. *Duchem nepřítomná, odchází.*

S: Dobře... Uvidíme se?

J: Ještě ti napíšu. Musím jít...

S: Ahoj...

J vychází ze dveří, před budovou stojí opřený o zed' O (asi 37 let). Jsou na parkovišti.

J: Čauky, tati...

O: mlčí

J: Čekáš dlouho...?

O: *Chvilí mlčí.* Čekám, čekám.

J: Tati, to fakt mělo končit v osm...

O: *MLčí, otáčí se, pomalu odchází.*

J: Tati...?

O: Pojd'!

J: *Stojí, dívá se vyděšeně.*

O: Říkám ti pojd'.

J: Tati, já za to nemůžu.

O: Já vím, ty za nic nemůžeš. Jdeme.

J: *Klopýtá za ním.* Taťko... Nezlob se...

O: *mlčí*

J: Tati, proč se zlobíš? Tati...! *Slabý výkřik.*

O: *Ohlédne se rychle kolem. Přestaň!*

J: *pláče*

O: Přestaň mě štvát! Příště nikam nepůjdeš!

J: *Vyděšeně se podívá směrem ke dveřím. Proč?*

O: Protože jsem ti to řekl.

J: *Pološeptem. Ale proč?*

O: *mlčí*

J: Tati, proč?

O: *mlčí*

J: Ty nemáš důvod!

O: *Rozhlíží se kolem. Přestaň, nebo si mě už nepřej! Nejdeš...? Otvírá dveře auta.*

J: *Chvíli váhá. Tati!*

O: *Vytahuje hadřík a čistí přední sklo auta. Mlčí.*

J: *stojí vedle auta, pláče*

O: Můžeš mi říct, co děláš?!

J: *nechápaně se na něj dívá a pláče*

O: Proč se na mě tak blbě díváš?!

J: *vzlyká*

O: Přestaň! Říkám ti přestaň! *Dá jí facku.*

Chvíli ještě čistí sklo, ona stojí jako ve snách, střapatá, nic nevidí.

O: A přestaň už brečet!

J: *Mumlá. Já nechci brečet.*

O: *mlčí, nasedá do auta.*

J: Tati, mám strach. *Vzlyká.*

O: Co máš?! *Výhružně. Nech toho...! Startuje auto.*

J: *Pořád stojí u otevřených dveří do auta. Tati... křičí...já se bojím!*

O: *Vyleze z auta. Co děláš, ty blbče?!*

J: *Tati, já už nechci brečet! Obejme ho a pevně se na něj pověsí.*

O: *ucouvne krok dozadu*

J: *Tati, já už nebudu brečet.*

Kolemjedoucí auto do obou narazí. J vykřikne, chvíli oba leží. Vystoupí řidič, je to K. J se zvedá.

J: *Tati...?*

Konec